

KËSHILLI I EUROPËS
GJYKATA EUROPIANE E TË DREJTAVE TË NJERIUT
SEKSIONI I KATËRT
ÇËSHTJA “DAUTI KUNDËR SHQIPËRISË”
(ankesa nr.19206/05)

VENDIM
STRASBURG
3 SHKURT 2009

Ky vendim merr formë të prerë në rrethanat e parashikuara në nenin 44 § 2 të Konventës. Mund t’i bëhen ndryshime editoriale.

Në çështjen Dauti kundër Shqipërisë,
Gjykata Europiane e të Drejtave të Njeriut (Seksioni i Katërt), në Dhomën e përbërë prej:

Nicolas Bratza, President
Lech Garlicki,
Giovanni Bonello,
Ljiljana Mijovic,
Paivi Hirvela,
Ledi Bianku,
Nebojsa Vucinic, gjyqtarë,
Dhe Lawrence Early, kancelar i seksionit,
pas konsultimeve me dyer të mbyllura më 13 janar 2009,
nxjerr vendimin e mëposhtëm që u mor në këtë datë.

PROCEDURA

1. Çështja bazohet në një ankim (nr.19206/05) kundër Republikës së Shqipërisë të paraqitur në Gjykatë sipas nenit 34 të Konventës për mbrojtjen e të drejtave të njeriut dhe lirive themelore (Konventa) nga një shtetas shqiptar, z. Ramiz Dauti ankimuesi, më 12 maj 2005.

2. Ankimuesi, të cilit i është dhënë ndihmë ligjore, u përfaqësua nga z. G. Terpo dhe z. R. Islami, avokatë që ushtrojnë aktivitetin në Tiranë dhe Dibër, Shqipëri. Qeveria Shqiptare (Qeveria) u përfaqësua nga agjenti i saj, znj S.Meneri.

3. Ankimuesi u ankua sipas neneve 6 § 1 dhe 13 të Konventës për shkeljen e së drejtës së tij për t’iu drejtuar gjykatës me qëllim që të kundërshtojë vendimet e dhëna nga organet administrative.

4. Me 23 qershor 2005, presidenti i seksionit të katërt të Gjykatës vendosi ta njoftojë Qeverinë për ankimin. Sipas dispozitave të nenit 29 § 3 të Konventës, u vendos të shqyrtohet themeli i ankimit, si dhe pranueshmëria.

5. Ankimuesi dhe Qeveria kanë bërë parashtime të tjera me shkrim (rregulli 59 § 1).

THEMELI

1. Rrethanat e çështjes

6. Ankimuesi ka lindur në vitin 1947 dhe banon në Tiranë.

7. Më 14 prill 1992, ankimuesi ka pësuar një aksident të rëndë në punë dhe nuk ishte në gjendje të vazhdonte punën. Nuk ka informacion të dokumentuar në lidhje me gjendjen shëndetësore të ankimuesit nga 1992 deri më 2001.

A. Procedura para Komisionit Mjekësor i Caktimit të Aftësisë për Punë

8. Ankimuesi u shtrua në spital në një datë të papërcaktuar. Më 13 mars 2001 ai doli nga spitali me një raport mjekësor, që i rekomandonte atij të bënte kërkesë për njohjen e paaftësisë për punë (fletë drejtimi për KEMP) dhe për kompensimet përkatëse.

9. Më 14 mars 2001 ankimesi bëri kërkesë në Komisionin Mjekësor të Caktimit të Aftësisë për Punë (KMCAP Dibër) – komisioni i qarkut) duke kërkuar t'i caktohej shkalla e paaftësisë dhe për t'iu dhënë kompensimi. Me vendim të datës 28 shtator 2001 Komisioni njohu paaftësinë e ankimesit për punë me efekt nga 14 prilli 1992. Megjithatë, ai vendosi që ai do të ishte i përshtatshëm për kompensimet përkatëse vetëm për periudhën 16 mars 2001 deri më 30 mars 2002 dhe i tha atij kategorinë 4 të statusit të paaftësisë me shkakun se ai konsiderohej të kishte pësuar aksident jashtë pune.

10. Më 1 tetor 2001, ankimesi bëri ankim në Komisionin Mjekësor të Ankimeve për Caktimin e Paaftësisë për Punë (KMCAP Epror – Komisioni i Ankimeve) duke kundërshtuar pjesërisht vendimin e komisionit të qarkut. Ai argumentoi që, duke pasur parasysh që ai ka pësuar një aksident jashtë pune, komisioni i qarkut i kishte vlerësuar gabimisht rrethanat e çështjes. Ai pretendoi që atij duhej t'i jepej kategoria 2 e statusit të paaftësisë në vend të kategorisë 4.

11. Më 30 janar 2003, Komisioni i Ankimeve e anuloi plotësisht vendimin e komisionit të qarkut. Ai e deklaroi ankimesin të përshtatshëm për punë dhe të papërshtatshëm për kompensimet e paaftësisë.

B. Gjykimi

1. Gjykimi në lidhje me njohjen zyrtare të aksidentit

12. Në një datë të pacaktuar, ankimesi i kërkoi Gjykatës së Rrethit Dibër të verifikonte dhe të njihte që aksidenti i datës 14 prill 1992 kishte ndodhur në vendin e tij të punës.

13. Më 30 maj 2003, mbi bazën e deklarimeve me dëshmitarë dhe raporteve mjekësore, Gjykata e Rrethit Dibër konstatoi që ankimesi kishte pësuar aksidentin më 14 prill 1992 gjatë orëve të punës. Vendimi mori formë të prerë dhe u bë i detyrueshëm më 16 korrik 2003.

2. Gjykimi në lidhje me ligjshmërinë e vendimit të Komisionit të Ankimeve

14. Në një datë të papërcaktuar, ankimesi filloi çështjen gjyqësore në Gjykatën e Rrethit Tiranë për të kundërshtuar ligjshmërinë e vendimit të Komisionit të Ankimeve.

15. Më 9 qershor 2003, gjykata e rrethit nuk e pranoi padinë e ankimesit me shkakun se, në pajtim me seksionin 35 të ligjit të sigurimeve shoqërore, vendimet e Komisionit të Ankimeve janë përfundimtare dhe të formës së prerë dhe nuk i nënshtrohen shqyrtimit gjyqësor (shih paragrafi 24 më poshtë).

16. Ankimesi bëri ankim më gjykatën e apelit. Ai pretendoi shkeljen e së drejtës së tij për t'iu drejtuar gjykatës me qëllim që të kundërshtonte drejtësinë e procedimit në Komisionin e Ankimit. Përveç kësaj, ankimesi argumentoi që duke refuzuar të investohej për çështjen, gjykata e rrethit e kishte diskriminuar atë kundrejt ankimesve të tjerë që, duke kundërshtuar drejtësinë e procedimit para Komisionit të Ankimeve, kishin gjetur ndihmën e gjykatës (shih paragrafët 34 dhe 35 më poshtë).

17. Më 9 tetor 2003, gjykata e apelit mbajti në fuqi vendimin e gjykatës së rrethit, duke konfirmuar që rezultati i procedurës para Komisionit të Ankimit ishte përfundimtar dhe nuk i nënshtrohej shqyrtimit gjyqësor. Në lidhje me ankimin e ankimesit që ai ishte diskriminuar, kjo konstatoi që gjykata e rrethit e kishte bazuar vendimin e saj në ligj dhe jo në precedentë gjyqësorë. Së fundi, gjykata nuk pranoi argumentin e ankimesit në lidhje me paaftësinë e pretenduar të anëtarëve të komisionit të ankimeve dhe konstatoi që aftësitë e tyre profesionale janë të pranueshme.

18. Më 5 mars 2004, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë refuzoi një ankim të ankimesit.

19. Në një datë të papërcaktuar, ankimesi bëri ankim në Gjykatën Kushtetuese, duke kundërshtuar vendimet e gjykatave më të ulëta. Ai pretendoi shkeljen e së drejtës së tij për t'iu drejtuar gjykatës me qëllim që të kundërshtojë vendimin e Komisionit të Ankimeve para gjykatave vendase dhe për të marrë ndihmë për padrejtësinë e pretenduar gjatë procedimit në komisionin e ankimeve.

Për më tepër, ai kundërshtoi kompetencën e anëtarëve të Komisionit të Ankimeve.

20. Më 23 dhjetor 2004, Gjykata Kushtetuese la në fuqi vendimet e gjykatave më të ulëta. Gjykata Kushtetuese nuk shqyrtoi ankimin e ankimesit në lidhje me mungesën e

kontrollit gjyqësor të vendimit të komisionit të ankimeve. Ajo vuri në dukje që gjykata e apelit kishte marrë vendim për çështjen e paanësisë së anëtarëve të komisionit. Ajo doli me përfundimin që ata janë emëruar nga Ministria e Shëndetësisë mbi bazën e aftësive, kualifikimeve dhe eksperiencës së tyre profesionale. Kështu ankimi i ankimuesit ishte i pabazuar.

C. Zhvillime të fundit

21. Më 10 qershor 2005, ankimuesit iu dha një raport mjekësor që i rekomandonte të bënte kërkesë për kategorinë 2 të statusit të paaftësisë (fletëdrejtimi për KEMP). Më 22 korrik 2005, Komisioni i Qarkut Dibër e konstatoi ankimuesin tërësisht të paaftë për punë me efekt nga 16 marsi 2001 dhe i dha atij kompensimet e paaftësisë për periudhën 30 qershor 2005 dhe 30 qershor 2006. Komisioni i Ankimeve, pas ankimit të ankimuesit, e ndryshoi periudhën, kështu që ajo përfshinte 20 nëntor 2005 deri 30 maj 2006.

22. Më 29 qershor 2006, Komisioni i Ankimeve e shtyu statusin e paaftësisë së ankimuesit nga 1 qershor 2006 deri në 1 janar 2007.

23. Me një certifikatë të komisionit të qarkut të datës 21 qershor 2007, paaftësia e ankimuesit u shtri në periudhën nga 1 janar 2007 deri në 1 janar 2008.

II. Ligji dhe praktika e brendshme përkatëse

A. Akti i sigurimeve shoqërore (ligji nr.7703, datë 11 maj 1993, i ndryshuar me ligjin nr.7932 të vitit 1995, ligjet nr.8286 dhe 8392 të vitit 1998, ligjin nr.8575 të vitit 2000, ligjet nr.8776 dhe 8852 të vitit 2001, ligji nr.8889 të vitit 2002, ligjet nr.9058 dhe 9114 të vitit 2003 dhe ligjin nr.9498 të vitit 2006).

24. Akti i sigurimeve shoqërore themeloi Komisionin Mjekësor për Caktimin e Aftësisë për Punë (KMCAP), i cili përcakton paaftësinë e ankimuesit për punë. Seksioni 35 i aktit parashikon që vendimi (i Komisionit) tregon shkaqet e paaftësisë për punë, datën e fillimit dhe shkallën e paaftësisë. Një ankimues mund të bëjë ankim te Komisioni i Ankimeve kundër vendimit të komisionit të qarkut. Vendimi i Komisionit të Ankimeve në lidhje me vlerësimin e paaftësisë për punë është përfundimtar.

25. Seksioni 71 parashikon ngritjen e Institutit të Sigurimeve Shoqërore (ISSH) që rregullon dhe administron sigurimet sociale në vend. ISSH-ja përbëhet nga dy organe kryesore: këshilli administrativ dhe drejtori i përgjithshëm. Këshilli administrativ është organi më i lartë ekzekutiv dhe përbëhet nga dymbëdhjetë anëtarë (gjashtë përfaqësues nga Këshilli i Ministrave – nga Ministria e Financave, Ministria e Punës, Ministria e Shëndetësisë, Ministria e Drejtësisë, ISSH-ja dhe Banka e Kursimeve -, tre përfaqësues nga organizatat e punëdhënësve dhe tre përfaqësues nga bashkimet profesionale). Drejtori i përgjithshëm zgjidhet nga këshilli administrativ.

26. Seksioni 77 parashikon që këshilli administrativ duhet t'i paraqesë Këshillit të Ministrave, nëpërmjet Ministrisë së Financave, një raport financiar vjetor (të ardhura dhe shpenzime) dhe zërat e buxhetit për ISSH-në.

27. Seksioni 86 parashikon që ankimet kundër vendimeve mbi përfitimet mund të bëhen në drejtoritë rajonale. Ankimet kundër vendimeve të zyrave rajonale mund të bëhen në selinë e ISSH-së dhe pastaj te gjykatat e brendshme.

1. Rregullorja e përbashkët e datës 13 korrik 1995 të ISSH-së dhe Ministrisë së Shëndetësisë mbi organizimin, të drejtat dhe detyrat dhe funksionimin e Komisionit Mjekësor për Caktimin e Aftësisë për Punë (KMCAP – Komisioni).

28. Shtesa të rregullores së përbashkët, ndërmjet dispozitave të tjera seksioni 35 të aktit të sigurimeve shoqërore. Komisioni drejtohet dhe i raporton ISSH-së. Ai operon në nivel rajonal (komisionet e qarkut) dhe në nivel kombëtar (Komisioni i Ankimeve).

29. Komisionet e rajonit (KMCAP) përbëhen nga tre ose pesë mjekë të specializuar nga fushat e kardiologjisë, neurologjisë, psikiatrisë, patologjisë etj., që kanë të paktën pesë vjet eksperiencë, përveç mjekut të ISSH-së. Ata emërohen për një periudhë të pacaktuar kohe nga drejtoritë rajonale të ISSH-së. Emërimi miratohet nga shefi i njësisë së shëndetit, nën mbikëqyrjen e të cilit punojnë mjekët e emëruar. Çdo ndryshim në anëtarësinë e komisioneve rajonale duhet të aprovohet nga ISSH-ja. Puna e anëtarëve shpërblehet në raport me praninë e tyre. Komisioni rajonal shqyrton kërkesën e ankimuesit, dokumentet mjekësore dhe financiare, paaftësinë e personit për punë dhe nivelin e paaftësisë. Ai vendos për shkakun e

paaftësisë, kohën e fillimit dhe kohëzgjatjen dhe mundësinë e rishqyrtimit/rishikimit dhe trajnimit fizik dhe në punë. Komisioni konsideron që personat që janë të paaftë për punë të kenë të drejtën e përfitimeve të paaftësisë së plotë, nëse niveli i paaftësisë është i barabartë ose e kalon 67%.

30. Komisioni i Ankimeve (KMCAE epror) trajton ankimet kundër vendimeve të komisioneve rajonale. Komisioni i ankimeve përbëhet nga mjekë të specializuar në fushën e kardiologjisë, neurologjisë, psikiatrisë dhe patologjisë. Anëtarësia përcaktohet nga ISSH-ja dhe aprovohet nga Ministria e Shëndetësisë. Anëtarët emërohen për një periudhë të pacaktuar kohe. Si rregull komisioni i ankimeve kryesohet nga shefi i njësisë së shëndetit. Puna e anëtarëve shpërblehet në raport me praninë e tyre. Vendimet janë përfundimtare dhe të formës së prerë.

31. Rregullorja e përbashkët nuk përmban ndonjë dispozitë në lidhje me largimet nga detyra apo dorëheqjet e anëtarëve të komisioneve rajonale ose Komisionit të Ankimeve.

B. Kodi i Procedurës Civile

32. Nenet e Kodit të Procedurës Civile rregullojnë gjykimin e mosmarrëveshjeve administrative. Neni 324 parashikon që një palë mund të ngrejë padi në gjykatë me qëllim anulimin ose ndryshimin e një vendimi administrativ. Pala duhet të argumentojë që vendimi është i paligjshëm dhe që interesat dhe të drejtat e tij ose të saj cenohen drejtpërdrejt ose tërthorazi, individualisht ose kolektivisht. Ankim mund të bëhet edhe kundër një vendimi gjyqësor të një gjykatë më të lartë.

C. Kodi i Procedurave Administrative

33. Nenet 18 dhe 137 të Kodit të Procedurave Administrative sanksionojnë parimin e kontrollit gjyqësor të vendimeve administrative, me kusht që të jenë përdorur të gjitha mjetet e brendshme të ankimit administrativ.

D. Praktika e brendshme

34. Gjykata e Rrethit Tiranë, me vendimin nr.1522, datë 30 prill 2001 pranoi padinë civile të ankimesit, që kërkonte anulimin e vendimeve të komisionit rajonal dhe komisionit të ankimeve, që kishin revokuar paaftësinë e ankimesit pas nëntë vitesh njohjeje (nga vitit 1991 deri në 2000). Gjykata caktoi një grup ekspertësh për të shqyrtuar nga pikëpamja mjekësore ankimesin dhe përfundimisht prishi vendimin e Komisionit të Ankimeve.

35. Pas një ankimi nga ISSH-ja, në mbështetje të seksionit 35 të aktit të sigurimeve shoqërore, gjykata e ankimit mbajti në fuqi vendimin e gjykatës së rrethit më 6 nëntor 2001. Gjykata e apelit e anashkaloj tekstin e seksionit 35 të aktit të sigurimeve shoqërore duke u mbështetur në seksionin 86 të aktit.

Ligji

I. Shkelja e pretenduar e nenit 6 § 1 të Konventës

36. Ankimesi bëri ankim në bazë të nenit 6 § 1 të Konventës që atij i ishte mohuar e drejta për t'iu drejtuar gjykatës në faktin që gjykatat e brendshme nuk kishin shqyrtuar ankimin e tij që vendimi i Komisionit të Ankimeve duhet të deklarohet i pavlefshëm.

Pjesët përkatëse të nenit 6 § 1 të Konventës parashikojnë:

“Në përcaktimin e të drejtave dhe detyrimeve të veta civile ..., kushdo ka të drejtën e një procesi të rregullit ... nga (një) ... gjykatë...”

A. Pranueshmëria

Zbatimi i nenit 6 § 1 të Konventës

37. As Qeveria, dhe as ankimesi nuk e kundërshtoi zbatueshmërinë e nenit 6 § 1 të Konventës në këtë rast. Nuk janë paraqitur argumente dhe nuk ka asgjë që të tregojë që ky rast në lidhje me pretendimin e ankimesit për përfitimet nga paaftësia nuk ka të bëjë me një mosmarrëveshje për një “të drejtë” që mund të thuhet që, për shkaqe të diskutueshme, të njihej sipas ligjit të brendshëm. Veçanërisht, nuk mund të thuhet që pretendimi i ankimesit ishte i papabuar ose i tepërt apo të ketë mungesa të tjera në bazën e tij.

38. Nuk diskutohet që gjykata është e bindur që e drejta në fjalë ishte “civile” në karakterin e vet në kuptimin autonom të nenit 6 § 1 të Konventës. Gjykata përsërit që më parë ka vendosur që përfitimet e mirëqenies dhe të drejtat e sigurimeve shoqërore janë “të drejta civile” brenda kuptimit të nenit 6 § 1 të Konventës, i cili zbatohet në gjykimin në lidhje me to (shih, për shembull, “Salesi v. Italy”, 26 shkurt 1993, § 19, seria A nr.257-E). Kjo çështje ka të

bëjë me të drejtën e ankimesit për përfitime mirëqenieje, që është pagesa e paaftësisë që rrjedh nga paaftësia e tij për punë.

39. Gjykata nxjerr përfundimin se neni 6 § 1 i Konventës zbatohet në këtë rast.

40. Gjykata është e mendimit që ankimi nuk duket i pabazuar. Ajo konstaton më tej që nuk ka shkaqe të tjera për deklarimin të papranueshme dhe këtu që ajo e deklaroi të pranueshme.

B. Themeli

1. Parashtrësit e palëve

41. Ankimesi parashtrësi që vendimet administrative i nënshtroheshin rishikimit gjyqësor në pajtim me seksionin 86 të aktit të sigurimeve shoqërore dhe nenit 324 të Kodit të Procedurës Civile. Sipas mendimit të tij, gjykatat e brendshme janë gjithashtu ligjërisht të detyruara të pranojnë ankimet e tij mbi bazën e vendimeve të mëparshme të brendshme gjyqësore (shih paragrafët 34 dhe 35 më sipër).

42. Në lidhje me argumentin e ankimesit që gjykatat e vendit kishin rishikuar vendimet e Komisionit të Ankimeve, Qeveria parashtrësi që çështja e ankimesit ishte shqyrtuar rregullisht dhe në mënyrë të arsyeshme nga Komisioni i Ankimeve. Sipas mendimit të Qeverisë, pozicioni i ankimesit ndryshonte nga ai i ankimesit në një vendim të mëparshëm gjyqësor të brendshëm, në faktin që paaftësia për punë e ankimesit tjetër dhe përfitimet përkatëse ishin revokuar pas dhjetë vjet njohjeje.

43. Qeveria pretendon që pretendimet e ankimesit janë shqyrtuar nga gjykatat e vendit. Kështu, gjykata e apelit kishte konstatuar që përbërja e Komisionit të Ankimit ishte në pajtim me ligjin dhe anëtarët e tij ishin caktuar nga Ministria e Shëndetësisë. Për më tepër, Gjykata Kushtetuese kishte konstatuar që vendimi që përcakton kategorinë e paaftësisë së ankimesit u takon gjykatave më të ulëta.

44. Deri në masën që pretendimi i ankimesit duhej të interpretohej në lidhje me vlerësimin e provave, Qeveria ishte e mendimit që neni 6 § 1 i Konventës nuk vendoste ndonjë rregull në lidhje me pranueshmërinë e provave. Këto çështje, duke përfshirë vlerësimin e tyre, u takonin kryesisht gjykatave të brendshme.

2. Vlerësimi i gjykatës

45. Meqenëse neni 6 § 1 i Konventës konsiderohet të jetë i zbatueshëm, për pasojë ankimesi kishte të drejtë që çështja e tij të shqyrtohej nga një “gjykatë” që përmbush kushtet e parashikuara në këtë nen.

46. Ndërsa neni 6 § 1 parashikon “të drejtën për në gjykatë”, ai nuk i detyron shtetet kontraktuese t’ia nënshtrojnë mosmarrëveshjet në lidhje me të “drejtat dhe detyrimet civile” një procedure të zhvilluar në të gjitha fazat e saj para “gjykatave” që përmbushin kërkesat e ndryshme të nenit. Nevoja për fleksibilitet dhe efikasitet, që janë plotësisht në pajtim me mbrojtjen e të drejtave të njeriut, mund ta justifikojnë ndërhyrjen fillestare të organeve administrative ose profesionale dhe, aq më tepër, të organeve gjyqësore që nuk përmbushin këto kërkesa në çdo aspekt. “E drejta për në gjykatë” mbulon çështjet e faktit po aq sa edhe çështjet e ligjit (shih *Le Compte, Ven Leuven dhe De Meyere v. Belgium*, 23 qershor 1981, § 51, seria A nr 43).

47. Gjykata vëren që në bazë të nenit 6 § 1 të Konventës, është e nevojshme që vendimet e organeve administrative që nuk përmbushin vetë kërkesat e këtij neni duhet t’i nënshtrohen kontrollit pasues të një “organi gjyqësor që ka juridiksion të plotë” (shih për shembull, *Ortenberg v. Austria*, 25 nëntor 1994, § 31, seria A nr 295-B, dhe *Crisan v. Rumania*, nr 42930/98, § 24, 27 maj 2003).

48. Gjykata vëren që të paktën në një shkallë, gjykatat e brendshme, vendimet përfundimtare të të cilave nuk u kundërshtuan nga Qeveria, rishikoi vendimin e Komisionit të Ankimeve (shih paragrafët 34 dhe 35 më sipër). Në këtë rast, mbi bazën e praktikës së brendshme, ankimesi bëri ankim të gjykatat e brendshme, as refuzuan pretendimet e tij me shkakun që vendimi i Komisionit të Ankimeve ishte përfundimtar dhe nuk i nënshtrohej kontrollit gjyqësor.

Për më tepër, Gjykata Kushtetuese nuk shqyrtoi ankimin e ankimesit në lidhje me mungesën e kontrollit gjyqësor të vendimit të Komisionit të Ankimeve (shih paragrafin 20 më sipër).

49. Gjykata nuk është e bindur që argumenti i Qeverisë që çështja e ankimesit ka qenë nga pikëpamja lëndore ndryshe nga ajo e ankimesit tjetër (shih paragrafin 42 më sipër). Thelbi i ankimeve të ankimesit lidhet me pavlefshmërinë e vendimit të Komisionit të Ankimeve, njësoj si ai i ankimesit tjetër. Gjykata nxjerr përfundimin që gjykatat e brendshme mund të kishin vepruar në të njëjtën mënyrë edhe me këtë çështje dhe të shqyrtonin “çështjet e faktit, ashtu edhe ato të ligjit”.

50. Kështu është e nevojshme të përcaktohet nëse komisioni i ankimeve përbënte një “gjykatë të pavarur dhe të paanshme” brenda kuptimit të nenit 6 § 1 të Konventës.

51. Me qëllim që të përcaktohet nëse një gjykatë konsiderohet e pavarur, duhet t’i kushtohet vëmendje, ndër të tjera, mënyrës së emërimit të anëtarëve të saj dhe mandatit në detyrë, ushtrimit të garancive ndaj presioneve të jashtme dhe çështjes nëse organi ka shprehjen e pavarësisë (shih, ndër të tjerash *Morris v. Mbretërisë së Bashkuar* nr 38784/97, § 58, KEDNJ 2002-I).

52. Gjykata vëren që Komisioni i Ankimeve përbëhet tërësisht nga mjekë në detyrë, të emëruar nga ISSH-ja dhe të aprovuar së fundi nga Ministria e Shëndetësisë, nën autoritetin dhe mbikëqyrjen e së cilës mjekët punojnë. Në Komisionin e Ankimeve nuk ka anëtarë të kualifikuar ligjorë apo gjyqësorë (shih, për kontrast, *Le Compte, Van Leuven dhe De Meyere* të përmendur më sipër, § 58).

53. Ligji dhe rregulloret e brendshme nuk përmbajnë rregulla që të rregullojnë mandatin e anëtarëve në detyrë, largimin e tyre, dorëheqjen apo ndonjë garanci për patundshmërinë e tyre. Rregullat statusore nuk parashikojnë mundësinë e betimit të bërë nga anëtarët e tij. Duket sikur ata mund të largohen në çdo moment nga detyra, sipas dëshirës së ISSH-së ose Ministrisë së Shëndetësisë, që ushtrojnë diskrecion të pakufizuar. Pozicioni i anëtarëve të komisionit të ankimeve është i hapur ndaj presioneve të jashtme. Një situatë e tillë e minon pamjen e pavarësisë.

54. Nga sa më sipër, gjykata konsideron që Komisioni i Ankimeve nuk mund të konsiderohet si një “gjykatë e pavarur dhe e paanshme”, siç kërkohet në nenin 6 § 1 të Konventës.

55. Duke pasur parasysh faktin që komisioni i ankimeve nuk përbën një “gjykatë të pavarur dhe të paanshme” dhe që vendimet e tij, sipas ligjit në fuqi në këtë kohë, nuk mund të kundërshtohen para një gjykate vendase, gjykata konkludon që ka pasur shkelje të së drejtës së ankimesit për t’iu drejtuar gjykatës sipas nenit 6 § 1 të Konventës.

II. Shkeljet e pretenduara të nenit 13 të Konventës

56. Ankimesi u ankua që nuk ka mjet të efektshëm mbrojtjeje me anë të të cilit të kundërshtohet vendimi i komisionit të ankimeve para gjykatave të brendshme. Ai u mbështet në nenin 13 të Konventës, që parashikon:

“Kushdo të cilit i shkelen të drejtat dhe liritë që parashikohen në Konventë ka mjete të efektshme para një autoriteti të brendshëm, pavarësisht nëse shkelja është bërë nga persona që veprojnë në një cilësi zyrtare.”

A. Pranueshmëria

57. Gjykata konsideron që kjo ankesë nuk duhet e pabazuar. Ajo konstaton më tej që nuk ka shkak për ta deklaruar të papranueshme dhe kështu e deklaroi atë të pranueshme.

B. Themeli

58. Gjykata ripërsërit që në masën që e drejta e Konventës e ngritur nga ankuesi është një “e drejtë civile”, neni 6 § 1 konsiderohet të përbëjë një *lex specialis* në lidhje me nenin 13. Garancitë e tij janë më rigorozë dhe përfshijnë ato të nenit 13 (shih *Menesheva v. Ruisë*, nr 59261/00, § 105, KEDNJ 2006-..)

59. Gjykata konsideron që nuk është e nevojshme që të shqyrtohet ankesa e ankimesit nën kërkesa më pak rigorozë.

III. Zbatimi i nenit 41 të Konventës

60. Neni 41 i Konventës parashikon:

“Nëse gjykata konstaton që ka një shkelje të Konventës ose protokolleve të saj dhe nëse ligji i brendshëm i një Pale Kontraktuese përkatëse lejon të bëhet vetëm zhdëmtim i pjesshëm, gjykata, sipas rastit, i jep palës së dëmtuar kompensim të drejtë.”

A. Dëmi

61. Ankimuesi pretendoi 30 000 euro si dëm monetar dhe 500 000 euro si dëm jomonetar.

62. Qeveria i kundërshtoi pretendimet e ankimuesit. Ata parashtuan që nëse gjykata do të vendosë për t'i dhënë ankimuesit zhdëmtim monetar, ajo duhet ta bëjë këtë vetëm për periudhën 16 mars 2001 dhe 30 mars 2002. Ajo thekson që vendimet e viteve 2003, 2004 dhe 2005 që njohin

paaftësinë e ankimuesit nuk janë kundërshtuar. Qeveria pretendon që pretendimi i ankimuesit për zhdëmtim jomonetar është i tepërt.

63. Gjkata ka konstatuar një shkelje të së drejtës së ankimuesit për t'iu drejtuar gjykatës sipas nenit 6 § 1 të Konventës me qëllim kundërshtimin e vendimit të komisionit të ankimit që shqyrtoi "të drejtat civile" të ankimuesit. Nuk i takon Gjykatës të spekulojë se cili do të kishte qenë rezultati i gjykimit nëse do të ishin në pajtim me kërkesat e nenit 6 § 1 të Konventës. Kështu që nuk jep asnjë zhdëmtim monetar.

64. Gjkata pranon që ankimuesit duhet t'i jetë shkaktuar një masë e konsiderueshme stresi dhe shqetësimi si rezultat i mohimit të së drejtës së tij për t'iu drejtuar gjykatës. Duke bërë një vlerësim mbi një bazë të drejtë, ajo i jep ankimuesit një shumë prej 6000 euro për zhdëmtimin jomonetar.

B. Kostoja dhe shpenzimet

65. Ankimuesi pretendoi 20 000 euro për koston dhe shpenzimet e shkaktuara para gjykatave vendase dhe ato të shkaktuara para gjykatës.

66. Qeveria e kundërshtoi pretendimin e ankimuesit.

67. Sipas praktikës gjyqësore të Gjykatës, ankimuesi ka të drejtën e rimbursimit të koston dhe shpenzimeve vetëm në masën që janë shkaktuar faktikisht dhe që kanë qenë të nevojshme dhe të arsyeshme në masë (shih, për shembull, Nilsen dhe Johnsen kundër Norvegjisë (GC), nr 23118/93, ç 62, KEDNJ 1999-VIII).

68. Në këtë çështje, duke pasur parasysh mungesën e dokumenteve provuese, Gjykata e refuzon pretendimin e koston dhe shpenzimeve në gjykimet vendase dhe gjykimin para gjykatës.

C. Interesi i munguar

69. Gjykata e konsideron të përshtatshme që interesi i munguar të bazohet në normën marginale të huadhënies së Bankës Europiane Qendrore, së cilës duhet t'i shtohen tri pikë përqindje.

PËR KËTO ARSYE, GJYKATA, UNANIMISHT:

1. Deklaron ankimin të pranueshëm.
2. Konsideron që ka pasur shkelje të nenit 6 § 1 të Konventës.
3. Konsideron që nuk është e nevojshme për ta shqyrtuar ankesën e ankimuesit sipas nenit 13 të Konventës.

4. Konsideron:

a) që shteti i paditur duhet t'i paguajë ankimuesit, brenda tri muajve nga data në të cilën ky vendim merr formë të prerë në pajtim me nenin 44 § 2 të Konventës 6000 euro (gjashtë mijë euro) në lidhje me dëmin jomonetar, që duhet të konvertohet në monedhën vendase të shtetit të paditur me kursin e këmbimit të datës së këmbimit, plus tatimin që mund të ngarkohet;

b) që nga skadimi i afatit tremujor të përmendur më sipër deri në momentin e pagesës paguhet interes i thjeshtë mbi shumën e përmendur më sipër me një normë të barabartë me normën marginale të huadhënies së Bankës Qendrore Europiane gjatë periudhës së qenies në vonesë duke i shtuar tri pikë përqindje.

5. Refuzon pjesën tjetër të pretendimit të ankimuesit për kompensim të drejtë.

Bërë në gjuhën angleze dhe njoftuar me shkrim më 3 shkurt 2009, në pajtim me rregullin 77 §§ 2 dhe 3 të rregullave të Gjykatës.

Kancelari

Presiden